

DRIE BLIJE BEREN

Er was eens, nog niet zo lang geleden, in een land ver hier vandaan, een berenmoeder met drie jongen. Dat waren nog maar kleine beertjes, die met zwarte kraalogen nieuwsgierig de wereld in keken. Wat zagen ze daar? Bomen, grote bomen. Enorme eiken en kastanjabomen in de meest schitterende kleuren groen. Daaronder, tussen de bosjes en struiken, bloeiden bloemen in alle kleuren van de regenboog. En het rook er lekker! Heel veel zoemende insecten kwamen op de bloemengeuren af. Verderop stroomde een beekje met luid geraas een helling af. De beertjes woonden namelijk vlakbij hoge bergen. Heerlijk vonden ze het om door het koude water te banjeren of door het hoge gras te sjouwen. Ze waren altijd blij en speelden de hele dag. Soms rolden ze samen door het zand en soms verstopten ze zich tussen de struiken of klommen ze in de bomen. En 's avonds, voordat ze gingen slapen, keken ze altijd samen naar de sterren, hoog boven hun hoofd.

"Pang, pang", hoorden ze opeens. En nog eens 'pang, pang'. Dat geluid kenden de beertjes nog niet. Nieuwsgierig keken ze in de richting waar het geluid vandaan leek te komen. Daar liepen twee grote 'beesten'. Ze liepen op hun achterpoten, net als beren ook wel eens proberen te doen. Het waren 'beesten' met kleren aan: de jonge beertjes hadden nog nooit mensen gezien. En of dit wel helemaal veilig was? Gauw wilden ze daarom naar hun moeder rennen. Maar waar was mama gebleven? Ja! Daar zat ze, achter die boom. "MAM. MAMA! MA-AM!", zo riepen de kleine beertjes. Hoorde mama hen niet? De mensen waren al heel dichtbij. Zó dichtbij dat ze de beertjes zomaar konden pakken. En dat deden ze ook. Ze pakten de beertjes op, namen ze mee en stopten ze ieder in een kooi.

Die kooien werden achterop een vrachtwagen gezet, die even later weg reed over een heleboel hobbelige weggetjes. Na een tijdje stopten ze bij een huis waar de beertjes samen in een grotere kooi mochten. Een hele bijzondere kooi. Dat wel. Het was een kooi met wielen er onder: een circuswagenkooi. De beertjes waren namelijk terechtgekomen bij een meneer van een circus. Hij leerde hen kunstjes. Hij leerde hen bijvoorbeeld hoe ze op hun achterpootjes konden lopen. En hoe ze konden dansen. En nog veel meer. Elke dag mochten de beertjes uit de kooi om te oefenen, totdat ze genoeg kunstjes kenden om op te treden in de grote circustent. De mensen die kwamen kijken vonden het leuk om de beren te zien. Heel veel mensen kwamen naar hen kijken. Elke dag opnieuw. En elke dag dansten de beertjes en deden ze hun kunstjes.

Maar er veranderde veel. De mensen die vroeger naar het circus kwamen kijken, vonden het opeens niet meer leuk om dansende beren te zien. Wilde dieren horen in de natuur, zo vonden de mensen. Ze wilden nog wel naar een circus komen kijken, maar geen dieren zien die gevangen werden gehouden in een kooi. Toen bleef de circusman dus maar thuis. Hij ging niet meer met het circus mee. En zo kwam het dat de drie beren vanaf die tijd alleen nog maar in hun circuswagenkooi zaten. Ze mochten er niet uit, zelfs niet om te dansen. En eigenlijk kon dat ook niet, want nu waren ze echt heel groot geworden. Groot en sterk en best wel gevaarlijk. Iedereen was bang voor hen, behalve dan de circusman.

De kooi waarin de beren zaten was natuurlijk niet meegegroeid al die tijd. En omdat de beren zoveel groter waren geworden zaten ze best wel een beetje krap in hun kooi. Als ze sliepen dan pasten ze nog maar net naast elkaar. En stonden ze recht op dan konden ze maar een klein stukje lopen. Van de éne kant naar de andere kant van de kooi liepen ze in drie stappen. Daar aangekomen konden ze één stap achteruit, drie stappen weer terug en weer één stap vooruit. Achter elkaar aan sjokten ze rondjes door de kooi. Elke dag heel veel rondjes. Elke dag dezelfde rondjes. Hun leven was saai, heel erg saai. Totdat op een dag de circusmeneer ziek werd. Eigenlijk moest hij naar het ziekenhuis, zodat knappe dokters hem beter konden maken. Maar dat ging niet. Helaas. De circusmeneer kon niet weg.

Want wie moest er dan voor zijn beren zorgen, voor die grote, sterke en gevaarlijke beren? Dat vraag je niet even aan de buurvrouw. Hij kon de beren ook niet loslaten in de vrije natuur. Want wat moesten de beren dan eten? Waar en hoe je eten moet vinden, dat waren deze beren al lang vergeten. En bovendien waren de beren niet bang voor mensen. Ze zouden zo maar bij iemand op bezoek kunnen gaan. Niemand zou dat leuk vinden. Vandaar dat de man aan iedereen die hij kende vroeg of ze iemand wisten die voor zijn beren zou kunnen zorgen. En gelukkig kende iemand een bijzondere dierenopvang. Het was een opvang waar de beren net zo lang mochten logeren tot er een goede plek voor hen was gevonden, een plek voor altijd!

Toen het zover was kwam een takelwagen de beren met kooi en al op een vrachtwagen tillen. En eenmaal bij de dierenopvang aangekomen was er wéér een takel nodig om ze weer op de grond te zetten. De deur van de berenkooi werd tegen de ingang van het nieuwe verblijf gezet. En toen, eindelijk, mocht de kooideur open en konden de beren er uit. De mensen van de opvang keken gespannen toe. Want nu kwamen de beren in een prachtige omgeving waar ze lekker tussen groene struiken zouden kunnen spelen. Er was ook een berenbad om lekker in te badderen en overal hadden de mensen heerlijk eten neergezet. Je zou denken dat de beren blij naar buiten zouden komen.

Maar weet je wat ze deden? Je gelooft het of niet, maar ze bleven gewoon in hun oude, vertrouwde kooi. Hier stapten ze drie stappen naar de ene kant, één stap naar achteren, drie stappen terug en weer één stap vooruit. Ook de volgende dag weigerden de beren uit hun kooi te komen. Maar de dag daarna hadden ze zó'n honger, toen moesten ze wel. Die donkerblauwe druiven die de mensen hadden neergelegd zagen er zó lekker uit! Die smikkelden ze gauw op. En weet je wat de beren toen deden? Precies! Ze gingen razendsnel weer terug in hun kooi. Pas na een week waagden ze zich eindelijk tussen de bosjes. En nóg een week later pas probeerden ze het bad. Die prachtige beren, die vroeger zó graag hadden gespeeld, waren het spelen helemaal verleerd. Heel langzaam, maar zeker, leerden ze dat opnieuw en begonnen ze weer op de beertjes van vroeger te lijken.

Veel dierentuinen wilden het drietal wel graag hebben, maar hadden niet genoeg ruimte voor drie grote beren. En soms hadden dierentuinen die ruimte wél, maar dan hadden ze weer geen geld om een echt berenverblijf te bouwen. Eindelijk, na heel lang zoeken, werd een dierentuin gevonden met genoeg ruimte en genoeg geld. Het was een hele grote dierentuin en de berenplek had zelfs een klein stukje bos. In dat bos stonden eiken en grote kastanjabomen. En speciaal voor de beren werd een poel uitgegraven, zodat ze fijn in het water zouden kunnen spelen.

Vóór de verhuizing kregen de beren expres even geen eten, omdat hongerige beren zich veel makkelijker in een verhuiskooi laten lokken. Blauwe druiven waren nog altijd hun lievelingseten. Op een ochtend, heel vroeg, werden de beren naar de dierentuin gebracht. En daar leven ze nu nog steeds. In een prachtig stukje natuur. Ze genieten er van de bomen, van de bosjes en het zand. Ze kijken er naar de bloemen in alle kleuren van de regenboog. Soms banjeren ze samen door het koude water van de poel. Soms rollen ze door het zand. Ze doen tikkertje met elkaar of spelen verstoppertje tussen de struiken. En soms, heel soms, klimmen ze hoog in één van de bomen. Nee, niet zo hoog meer als vroeger, toen ze nog jonge beertjes waren. Maar toch! Ze voelen zich blij en spelen de hele dag, behalve als ze lekker in het zonnetje liggen te luieren. En 's avonds, vóór het slapen, kijken ze altijd even naar de sterren: dezelfde sterren als vroeger, toen ze nog heel klein waren.

TEKST EN ILLUSTRATIE:
JOSÉ MANGELSDORF-BARTELINK

Drie afgedankte circusberen, die via het Natuurhulpcentrum in Opglabbeek (gesteund door de NSHD) bij de Five Sisters Zoo in Schotland terecht kwamen, vormden de inspiratie voor dit deels verzonden verhaal. De beren zijn te zien op www.fivesisterszoo.co.uk en uiteraard ook in de Five Sisters Zoo.